உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வானர மதுரை

ஸ்தலபுராண வசனம்.

இஃது

ஷெயூர் டிஸ்ட்ரிக்டு முன்சீபு

வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

அவர்களால்

எழுதப்பட்டு

சென்னபட்டணம்

ஸ்டார் ஆவ் இந்தியா அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிலவ௵ கார்த்திகை௴.

December, 1901.

உ

சிவமயம்.

முகவுரை.

பிழைத்திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1	5	தழிலும்	தமிழிலும்
5	14	கொற்று	கொற்ற
27	1	சால்	சொல்
32	6	நட்ந்து	நடந்து

குடமுனியை நிகரான கல்வி கேள்வி
குலவியசுப் பிரமணியன் கூறினனே.

சிவமயம்.

முகவுரை

மானுமதுரை எனத்திரிந்து வழங்கும் வானர மதுரை என்னும் ஸ்தலம் மதுரைக்குக் கிழக்கே மூன்றுகாத தூரத்தில் இராமேசுரம் போகும்வழியில், வைகையாற்றின் மேற்கரையிலிருக்கிறது. இது புராதனமான ஸ்தலம். இதற்கு சம்ஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும் புராணமிருக்கிறது. தமிழ்ப் புராணஞ் செய்தவர் மதுரையிலிருந்த தெய்வசிகர்மணி பிள்ளை குமாரர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை இவர், காளையார் கோயிலிற் கோபுரங்கட்டி இரதஞ்செய்வித்த மருதுபாண்டியன் காலத்திலிருந்தவர். அந்தப் பாண்டியன் சொற்படியே வானர மதுரை ஸ்தலபுராணத்தைப் பாடினதாக மேற்படி புராணத்தின் அடியில்வருஞ் * செய்யுளால் வெளியாகிறது:

எண்சீர்க்கழிநெடிலடிவிருத்தம்.

அடையலர்கை சரிசெல்வங் கல்வி யுள்ளோன்
அருட்காளை தனிற்றேர்கோ புரங்கள் செய்தோன்
உடையார்வேள் சுதன்விசுவை மருது பூபன்
உவப்பொடுவா னரவீர மதுரைத் தொன்னூல்
வடமொழியைத் தென்மொழியால் வழங்கு கென்ன
மதுரைநகர்த் தெய்வசிகா மணிதா னீன்ற
குடமுனியை நிகரான கல்வி கேள்வி
குலவியசுப் பிரமணியன் கூறினனே.

ஆகவே, தமிழ்ப்புராணம்பாடி இப்போது சற்றேறக்குறைய நூற்றிருபது வருஷங்களாகின்றன. இப்புராணத்தை அர்சித்துணிவோர் தற்காலம் ஒருவரையுங் காணோம். அக்காலம் வரும்வரையில் பத்திமான்கள் அனைவருக்கும் உபயோகமாம்பொருட்டு இது *கத்திய ரூபமாகச் செய்யப்பட்டது. முதனூலாகிய சம்ஸ்கிருத புராணத்தை அநுசரித்தே இந்நூல் செய்யப்பட்டது. இதற்கு எனக்கு முக்கிய வுதவி புரிந்தவர் வானர மதுரையிலிருக்கும் கோர்ட்டு அமீனு பிரமஸ்ரீ. குருசாமி சாஸ்திரியார். இவர் சம்ஸ்கிருத புராணத்தைப் படித்துத் தமிழில் வியாக்கியானம் பண்ண அதன்படி இவ்வசனம எழுதப்பட்டது. இவர் செய்த பேருபகாரமும், பெரும்புண்ணியமும் என்றும் நினைக்கத்தக்கவை. புராணத்தில் ஆங்காங்குவரும் ஸம்ஸ்கிருத ஸ்தோத்திர சுலோகங்கள் மிகுதியமாயிருப்பதால் அவைகளைவிட மனம் வராமல் அநுபந்தமாகப் புத்தகத்தின் இறுதியில் சேர்த்திருக்கின்றேன்.

இந்நூலில் என்ன குற்றங்கள் இருந்தபோதிலும் தெரிந்த பெரியோர்கள் அவைகளைப் பொறுத்துப் பொருளையே கொள்ளுவார்களெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

வானர மதுரை: பிலவஞு ஐப்பசிம் 1901.	}	வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

---

* கத்தியரூபம்=வசன நடை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வானரமதுரைப் புராணவசனம்.

*பாயிரம்.

விநாயகர்.

ஒருகொம்ப னிருமதத்தன் முக்கண்ணா னல்வாய
னொளிரும் பூவின்
மருவுகரமைந்துடையன் சண்முகன்தாய் தந்தைமுனம்
வந்து தோன்றும்
பெருமையன்செஞ் சடையணிந்தோ னடியவர்கள் பிறவியெனும்
பிணியை நீங்க
அருளுதவுங் கற்பகப்பேர்க் கணபதிதா ளன்பினொடும்
அகத்துள் வைப்பாம். (க)

சுந்தரேஸ்வரர்.

மாமேவு மணிமார்ப னுலகமெல்லாங் காத்திடவும்
வனச வாசப்
பூமேவு நான்முகத்தோன் படைப்பவுந்தன் சத்திவைத்த
புநித மூர்த்தி
தேமேவு கொன்றையணி செஞ்சடையோ னன்பருக்கு
நலமே செய்யுங்
கோமானங் கயற்கண்ணி பங்கனிரு பதந்தலைமேற்
கொள்ளு'வாமே. (உ)

---

* இப்பாயிரச் செய்யுள்கள் தமிழ்ப்புராணத்தி லிருந்து எடுத்து அச்சிடப்பட்டன.

உமாதேவியார்.

முழுமதிய மொருகோடி யொளிர்வதென வொளிருமலர்
முகத்தி னாளை
அழகுபெறு மிரண்டுகய லிகலிமலைந் தாலன்ன
அருட்கண் ணாளைப்
பழமறையின் முடிமேலும் பத்தர்மனத் தினுமமைவுரும்
பதத்தி னாளை
மழவிடையோன் பங்கிலுறை யுமையவளை நிதம்போற்றி
வணங்கல் செய்வாம். (௩)

சோமநாதர்.

மாமறையின் முடிமீதிற் பேரறிவே வடிவாகி
மன்னி னானை
நாமகள்கா தலன்முதல ஐவகைய கருத்தர்களாய்
நண்ணி னானைத்
தாமரையுங் கயிரவமுஞ் சங்கினமு மன்னமுஞ்சேர்
தடங்கள் சூழுஞ்
சோமபுரி யதனிலுறை சோமநா தனைநிதமுந்
தொழுதல் செய்வாம். (௪)

ஆநந்தவல்லி.

பானந்து திகழ்கரத்தான் வசுதேவன் தேவகிதன்
பால்வந் தாயர்
கோனந்தன் மனைவளர்ந்தோன் தங்கையையன் பருக்கருள்செய்
குணத்தி னாளை
வானந்தி மதிமுடித்த சோமேசன் வலப்பாக
மகிழ்ந்து வைகும்
ஆநந்த வல்லியம்மை தன்னையெம துளக்கமல
மதனுள் வைப்பாம். (௫)

முருகக்கடவுள்.

முருகார் மலரை யொருகோடி
வண்டு வீழ முடித்திலகும்
மருவார் கூந்தற் கொம்மைமுலைக்
குறத்தி விழியை வண்கரத்திற்
பருவேல் பொருவு மெனவிணைத்துப்
பார்த்துப் பார்த்துண் மகிழ்கூரும்
உருள்பூந் தண்டார் முருகனடி
யுள்ளத் தமைத்து வணங்குவாம். (௬)

ஐயனார் - வீரபத்திரர் - வைரவக்கடவுள்.

பூரணைபுட் கலைகேள்வன் திருப்பாதம் வணங்கியரன்
பொருந்தா தாற்றுஞ்
சீருடைய சிறுவிதியாந் தக்கனுயர் வேள்வியினைச்
சிதைத்த கொற்று
வீரனது சரணமல ருளததகத்துஞ் சிரத்தினிலு
மேவச் சேர்த்தி
மாரனுமேக் கறுமெழில்சேர் வைரவன்றன் மலர்ப்பதமும்
வணங்கல் செய்வாம். (௭)

நந்திதேவர் - சிவகணங்கள்.

எள்ளிடவெள் ளிடமின்றி நான்முகத்தோன் முதலமரர்
கணங்க ளீண்டும்
வெள்ளிமலை தனைக்காக்கு நந்தியிரு சரணமலர்
விரும்பிப் போற்றித்
தள்ளரிய பெருந்திறல்சேர் மாகாள னுயர்மணிமான்
சண்டீன் பாதம்
உள்ளமிசைக் குடியிருத்தி யேனையநற் கணங்களையும்
உன்னல் செய்வாம். (௮)

மூவர்முதலிகள்.

சமணரைகளைக் கழுவேற்றும் பரசமய கோளரிதன்
தாள்கள் போற்றி
அமலனதஞ் செழுத்தோதிக் கற்புணையாக் கடல்கடந்த
அப்பற் போற்றிக்
குமரியளி பலகோடி கூட்டுண்ணு நறவுயிர்க்குங்
கொன்றைப் பைந்தார் [பதமும்
உமையவள்நா யகன்தடுத்தாட் கொளவருஞ்சுந் தரன்
உளத்துள் வைப்பாம். (கூ)

திருவாதவூரடிகள்.

ஓது மையைத் தினப்புறத் துற்றிடும்
ஆதி தத்துவந் தன்னை யறிந்ததில்
ஏத மின்றி யிரண்டற நின்றிடும்
வாத வூரிறை பாத மனக்கொள்வாம். (கம)

சண்டேசர் - வியாசர் - அகஸ்தியர் முதலியோர்.

நீதிபுனை சண்டேசன் முதலாய தொண்டர்பத
நினைந்து போற்றி
வேதநான் காய்வகுத்த வாதரா யணன்பாதம்
விரும்பிப் போற்றி
ஏதமிலாக் கும்பமுனி பிருகுவா யுவின்பாத
மிறைஞ்சிப் போற்றி
மாதவத்தின் துறைபோய முநிக்கணங்கள் திருப்பதமும்
வணங்கு வோமே. (கக)

நாமகள்.

வண்டு சூழ்ந்து முரன்றணவி
வாசங் துதைந்து விரைநறவம்
உண்டு களிகூர் வாலிதட்டா
மரைம்மே லிருக்கு மொண்டொடியை
அண்டர் முதலோ ரனைவோர்க்குந்
தாயா யுறையு மாயிழையைந்
தொண்ட ரகத்து நாமீதும்
உறைபா ரதியைத் தொழுதிடுவோம். (கஉ)

வாழ்த்து.

அறுதொழிலோ ரறுதொழிலோ ராகாம னிதம்வாழ்க
ஆன்கள் வாழ்க
மறுவறுகண் டிகைமாலை நீறுபுனை சிவனடியார்
வாழ்க மேக
நிறையமழை பெய்துலகஞ் செழிக்குகவேந் தர்கள்செங்கோ
னீடு வாழ்க
அறையுமிந் நூல் கற்பாநத மிருக்குகயா வருஞசெல்வத்
தமர்க மாதோ.

பாயிர முற்றிற்று.

—※—

உ

கணபதி துணை.

வானரமதுரைப் புராண வசனம்.

முதல் அத்தியாயம்.

முன்னொரு காலத்திற் சிவபக்த சிரோமணிகளும் தவசிரேஷ்டர்களுமாகிய சௌநகாதி முநிவர்கள் நைமிசாரணியத்திலே ஒரு யாகஞ்செய்யத் தொடங்கினார்கள். அப்போது பௌராணிகோத்தமராகிய சூத முநிவர் அங்கு வர, முநிவர்கள் அவரைவணங்கி ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து, சிவ புராணம் சொல்லியருளும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். சூத முநிவர் அவர்களை நோக்கி "முநிவர்களே ! நான் சொல்லும் சிவசரித்திரத்தைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள். அதனாற் சகல பாவமும் நிவாரணமாகும். சகல பாக்கியமும் உண்டாகும். இந்தச் சரித்திரம் ஆதியில் வாயு பகவானாற் பிருகுமகாரிஷிக்குச் சொல்லப்பட்டது. வில்வவனம் என்றொரு க்ஷேத்திரமுண்டு. அது பலவிதமிருகங்களாலும், மயில்குயில் முதலிய பக்ஷிகளாலும் நிறைந்துள்ளது. கிருதமாலா என்று சொல்லப்படும் வைகைநதியினுடைய ஜலப்பிரவாகத்தினாற் பரிசுத்தஞ் செய்யப்பட்டது. ஆல், அரசு, இலந்தை, சண்பகம் முதலிய விருக்ஷங்களாற் சூழப்பட்டது. கின்னரஸ்திரீகளும் கந்தருவர்களும் அங்கு கானஞ் செய்துகொண்டிருப்

பார்கள். அந்தஸ்தலத்தில், தக்ஷிண வாகினியாய்ச் செல்லும் வைகை நதியின் மேற்கரையிலே, சோமேசலிங்கம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அந்த மூர்த்திக்குப் பூர்வத்தில் திரிபாகநாகர் என்றும், திரிபகேசர் என்றும் பெயர். அதற்குக் கிழக்கே சந்திரனாலுண்டாக்கப்பட்ட *சந்திரபுஷ்கரணி என்னும் ஒரு தீர்த்தமுண்டு. சந்திரன் தனக்குத் தக்கனால் நேரிட்ட க்ஷயரோகத்தினாற் பிடிக்கப்பட்டு அந்த க்ஷேத்திரத்துக்குப்போய், திரிபகேசரை உமாதேவியாருடன் பூஜித்தபடியால் சுவாமிக்குச் சோமநாதர் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. தன் நோய்நீங்கி ஆநந்தம் அடைந்தபடியால் உமாதேவியாருக்கு ஆநந்தவல்லி யென்று பெயரிட்டான்.

இனி, சந்திரனுக்குச் சாபம் நேர்ந்த காரணமும், அவன் அந்த க்ஷேத்திரத்துக்குப் போய்ச் சாபநிவாரணம் பெற்றதும் சொல்லுகிறேன்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சந்திரன் பூஜித்தது.

ஆதியில் விஷ்ணுமூர்த்தி தம்முடைய நாபிக்கமலத்திலிருந்து பிரமதேவரை யுண்டுபண்ணினார். பிரமதேவர்

---

* இந்தத்தீர்த்தம் இப்போது வைகை நதியினால் மூடிப் போய்விட்டது.

சகல லோகங்களையும், தக்கன் முதலிய பிரஜாபதிகளையும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும், அசுரர்களையும் உண்டு பண்ணினார். தக்கன் அசுவினி முதலிய நக்ஷத்திரங்களைப் பெண்களாகச் சிருஷ்டித்து அவர்களைச் சந்திரனுக்கு மணம் புரிவித்தான். அவர்களில் அதிக ரூபலாவண்ணியமுள்ள ரோகிணியிடத்திற் சந்திரன் அதிக மோகமுள்ளவனாயிருந்தான். அப்படி யிருப்பதைப்பற்றி மற்ற இருபத்தாறு பெண்களும் தங்கள் பிதாவாகிய தக்கனிடஞ் சென்று முறையிட்டார்கள். தக்கன் அதைக்கேட்டு மனமிரங்கி, சந்திரன்மேற் கோபங் கொண்டு, அவனுக்கு க்ஷயரோகம் உண்டாகும்படி சபித்தான். சந்திரன் அதனால் அதிக துயருற்று அகஸ்தியரிடம் சென்று வணங்கி 'கும்பசம்பவரே! எல்லாமுணர்ந்தவரே! கருணாநிதியே! சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய அநுக்கிரகம் பெற்றவரே! பரமசிவனுக்கொப்பானவரே! வாதாவி வில்வலன் என்னும் அசுரர்களைச் சங்கரித்தவரே! சர்வோபகார மூர்த்தியே! என்னுடைய ரோகம் நிவாரணமாகும் வழியை யருளிச்செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். அகஸ்தியர் சந்திரனை நோக்கி 'வில்வவனம் என்னும் க்ஷேத்திரம் ஒன்றிருக்கிறது. அது தேவர்களாலும் சித்தர்களாலும் சேவிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கே திரிபதேசர் என்னும் பெயருடைய சிவலிங்கம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. நீ அங்குச் சென்று அவ்விலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் உன் சாபம் நிவர்த்தியாகும்' என்று சொன்னார். சந்திரன் உடனே வில்வவன க்ஷேத்திரத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள காட்டையழித்துக் கோயில், விமானம், மண்டபம் முதலிய இயற்றிச் சிவலிங்கத்துக்கு விதிப்படி பீடிகையும், ஆவரணதேவதைகளையும்

உண்டுபண்ணினன். அம்பிகைக்குத் தனியாக ஒரு ஆலயமும் ஏற்படுத்தினன். சுவாமி சந்நிதிக்கெதிரில் தன் பேரால் ஒரு தீர்த்தத்தை யுண்டாக்கினன். அதில் ஸ்நானஞ்செய்தவுடனேசாபம் நிவாரணமாயிற்று. சந்திரன்மகிழ்ச்சியடைந்து வைகையாற்றிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, சுத்தவஸ்திரந்தரித்து, விபூதிருத்திராக்ஷம் அணிந்து, ஆலயத்திற்சென்று விநாயகர், சுப்பிரமணியர் முதலிய ஆவரணதேவதைகளைப் பிரதிஷ்டை செய்து, விநாயகரைப் பூஜித்துப் பிரதக்ஷிணமாக சுவாமி சந்நிதிக்கு வந்தான். ஆயிரத்தெட்டு கும்பங்களில் ஜலத்தைப் பூரித்துவைத்து, சதருத்திரம் முதலிய மந்திரங்களைப் பிராமணோத்தமர்களுடனிருந்து ஜபித்து, எண்ணெய், தயிர், பால், நெய், பழரசங்கள், கருப்பஞ்சாறு, பஞ்சாமிர்தம், சந்தனம் இவைகளினால் சுவாமிக்கும் அம்பிகைக்கும் அபிஷேகஞ் செய்து பின்பு மேற்சொன்ன கும்பஜலத்தைக் கொண்டும் தன்னுடைய அமிர்தத்தினாலும் அபிஷேகஞ்செய்தான். அப்படிச் செய்தவுடனே சிவலிங்கம் வெண்மை நிறமாயிற்று. அப்பால் சுவாமிக்குப் பீதாம்பரந்தரித்து, ஆபரணாலங்கிருதஞ்செய்து, நீலோற்பலம் முதலிய மாலைகளை அணிவித்துத் தூபதீபங்காட்டி, ஷட்ரசங்களோடுங்கூடிய நைவேத்தியங்களைச் சமர்ப்பித்து, தாம்பூலந்தந்து, தீபாராதனையைக் கிரமப்படி செய்து, வில்வபத்திரங்களைக்கொண்டு சகஸ்ரநாம அர்ச்சனை செய்து, பின்பு ஷண்முகமூர்த்தியையும் பூஜித்தான். அப்பால், பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சுவாமிசந்நிதிக்கு வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து பத்தியுடன் சித்தமுருகிப் பின் வருமாறு தோத்திரஞ்செய்தான் :—

னும் அடியேன்விரும்பும் வரம் ஒன்றுளது. அதாவது தேவரீருக்குச் சோமநாதர் என்றும், உம்முடைய தேவியாருக்கு ஆநந்தவல்லி என்றும், பேர்வழங்கும்படி அநுக்கிரகஞ்செய்ய வேண்டும், என்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே ஆகுக என்றருளிச்செய்து, அத்தியந்த ஆவலோடும் சந்திரனைத் தம்முடைய சிரசில்தரித்துக்கொண்டார். அப்போதுசகல தேவர்களும் புஷ்பமழை பெய்தார்கள். சுவாமி சந்திரனைப்பார்த்து 'இது முதல் சர்வலோகங்களிலும் எம்மைச் சந்திரசேகரன் என்று சொல்லக்கடவர்கள். இந்த வில்வ வனத்தை உன்பேரால் பட்டணமாக்கி வசந்தகாலத்தில் எமக்கு உற்சவம்செய்யக்கடவாய்' என்றருளிச்செய்ய, சந்திரன் கண்களில் ஆநந்த பாஷ்பம் சொரியச்சொல்லுகிறான்: 'சகலலோக நாயகரே! தேவதேவரே! தயாநிதியே! நீர் சொல்லுகிறபடியே செய்கிறேன். திரிபதேசர் என்கிறபேரும், திரிபாகேசர் என்கிற பேரும் உமக்குண்டானதற்குக் காரணம் அருளிச்செய்ய வேண்டும்' என்ன, சோமநாதர் சொல்லுகிறார்: 'பூர்வகாலத்திற் பாதாளலோகத்திலிருந்து உற்பத்தியான ஒரு லிங்கம் மூன்று வடிவங்களாயிற்று. அதில் ஒருபாகந்தான் இங்குண்டாயிருக்கும் லிங்கம். மற்றை யிரண்டு பாகங்களும் இவ்வில்வவனத்துக்கு ஈசான திக்கிலுள்ள *தேவதாருவனத்தில் தோன்றின. வில்வவனத்திலுண்டான இந்தலிங்கத்தை யோகிகள் முதலிய மகாத்மாக்கள் பூஜைபண்ணித் திரிபதேசர் என்றும், திரிபாகேசர் என்றும், பேரிட்டார்கள். மற்றை யிரண்டு லிங்கங்களையும் நீ போய் பூஜித்துச் சகலலோகங்க

* தேவதாருவனம் என்பது திருக்கரணப்பேராகிய காளையார்கோயில்.

னையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டிரு' என்றருளிச்செய்து சிவலிங்கத்தில் மறைந்தருளினர். பின்பு சந்திரன் விசுவகர்மாவைக் கொண்டு வில்வவனத்தைச் சகலலக்ஷணங்களும் பொருந்திய நகரமாக்கி, வசந்த ருதுவில் சித்திரை மாதத்தில் புனர்ப்பூச நக்ஷத்திரத்தில் த்வஜாரோகணஞ்செய்து, சுவாதி நக்ஷத்திரத்தில் ரதாரோகணமும், விசாக நக்ஷத்திரத்தில் தீர்த்தோற்சவமும் நடத்திப், பிறகு திருக்கானப்பேருக்குச் சென்று, யானை மடுவில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து, ஆலயத்திற் சென்று விநாயகரை வணங்கி, அங்குள்ள இரண்டு லிங்கங்களில் ஒன்றுக்குச் சோமேசர் என்றும், மற்றொன்றுக்குக் காளீசர் என்றும்,பெயரிட்டுப் பூஜித்துப் பின்பு சுவர்ணவல்லி எனனும் பெயருடன்விளங்கும் உமாதேவியாரையும் பூஜித்து வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தான். வில்வவன க்ஷேத்திரம் கிருதயுகத்தில் சந்திரபட்டணம் என்றும், திரேதாயுகத்தில் கீசானமதுரை (வானரமதுரை) என்றும், துவாபரயுகத்தில் ஸ்தூலகர்ணபுரி என்றும், கலியுகத்தில் வில்வவனம் என்றும், முநிசிரேஷ்டர்களாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

ஸ்தூலகர்ண மகாராஜன் முத்தியடைந்தது.

பாஞ்சால தேசத்திலே, கன்னியகுப்ஜம் என்னும் பட்டணத்திலே, ஸ்தூலகர்ணன் என்றொரு அரசனிருந்தான். அவன் சிவபத்தியிற் சிறந்தவன். தன் குடிகளைப் பிதாவானவன் பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பதுபோலக் காப்பாற்றிவந்தான். ஒருகாலத்தில் அவனுக்குத் தீர்த்தயாத்திரை செய்யவேண்டும் என்னும் எண்ணம் உண்டாக, அவன் தன் சேனைகளுடன் புறப்பட்டுப், பதரிகாச்ரமம் என்னும் வனத்தையடைந்து, அங்கு வசித்துக்கொண்டிருந்த வியாச முனிவரைக்கண்டு பணிந்து துதித்து, அப்பால் ஸ்ரீகேதாரத்துக்குச் சென்று பணிந்து, பிரயாகைக்கு வந்து அங்கு ஸ்நானஞ் செய்து, பின்பு வாரணாசியாகிய காசிக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, விசுவநாதரையும் விசாலாக்ஷியம்மையையும் தரிசித்து வணங்கி, கயைக்கு வந்து, அப்பால், காஞ்சிபுரத்தை அடைந்து, அங்கு ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவி சமேதராய் விளங்கும் ஸ்ரீஏகாம்பரநாதரைத் தரிசித்து வணங்கிப், பின்பு திருவண்ணாமலை, விருத்தாசலம், சிதம்பரம், மாயூரம், திருவிடைமருதூர், சுவாமிமலை (குருசைலம்), கும்பகோணம், ஸ்ரீரங்கம் முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு மதுரையையடைந்து, பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில்

ஸ்நானஞ்செய்து, ஸ்ரீ மீனாக்ஷிசுந்தரேசுரரைத் தரிசித்து வணங்கி, அப்பால் 'ஸ்ரீவிருக்ஷகானனம்' (வில்வவனம்) ஆகிய புண்ணியக்ஷேத்திரத்தை அடைந்தான். அங்கே வெண்மை நிறத்தோடுங்கூடிய சுயம்புமூர்த்தியாகிய சிவலிங்கப்பெருமானைக்கண்டு மகிழ்ந்து, நமஸ்கரித்து வணங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஆகாசத்தில் ஓர் அசரீரிவாக்கு உண்டாயிற்று. அது "ஸ்தூலகர்ணராஜனே! தக்கனால் தனக்கு நேரிட்ட சாபம் நீங்கும்பொருட்டுச் சந்திரனால் இந்த லிங்கம் பூஜிக்கப்பட்டுள்ளது. அவன் சாபம் நீங்கிச் சுகமடைந்து இந்த வில்வவனத்தைப் பட்டணமாகச்செய்து தன் இருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தான். பின்பு பிரளயம் உண்டாகிப் பட்டணம் அழிந்து முன்போற் காடாய்விட்டது. நீ யிந்தக் காட்டையழித்து மறுபடியும் பட்டணமாகச் செய்" என்று சொல்லிற்று. இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட அரசன் உடனே ஆட்களை விட்டுக் காட்டையழித்து முன்போற் பட்டணத்தை உண்டுபண்ணினான். பரமசிவனுடைய ஆலயத்தையும் உண்டாக்கி, அதில் உற்சவ விக்கிரகம் முதலிய ஸ்தாபித்து, வைகைநதியிலும் சந்திரபுஷ்கரணியிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, சுத்தவஸ்திரந் தரித்து, விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்துகொண்டு, முதலில் விநாயகரைப் பூஜித்துப், பின்பு சோமநாதரையும் ஆநந்தவல்லியையும் பூஜித்துச், சோமநாதருடைய சந்நிதியில் வந்து, தண்டாகாரமாய் விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்தவுடனே, சோமநாதர் அவனுக்குக் காக்ஷி கொடுத்தருளினர். அரசன் ஆநந்தபரவசனாய்ச் சுவாமியை ஸ்துதி செய்யத்தொடங்கினன் :—

"தேவதேவா! மகாதேவா! சோமநாதா! தயாகரா! பரமேஸ்வரா! காமதகனா! எளியேனாகிய என்னைச் சீக்கிரம் இரக்ஷித்தருளவேண்டும்.

"யாகங்களுக்கு இறைவராயிருக்கப்பட்டவரே! தயாமூர்த்தியே! சகலதுக்கங்களையும் ஒழிப்பவரே! கறுத்த கண்டத்தை யுடையவரே! சகலகலைகளுக்கும் மேற்பட்டவரே! எளியேனாகிய என்னைச் சீக்கிரம் இரக்ஷித்தருளவேண்டும்.

"பிரமனுடைய சிரசைக் கொய்தவரே! விஷ்ணுவினுடைய நேத்திரத்தினால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவரே! கோடிசூரியப்பிரகாசரே! எளியேனாகிய என்னைச் சீக்கிரம் இரக்ஷித்தருளவேண்டும்.

"யானைத்தோலை உடையாக உடையவரே! ஜகந்நாதரே குமாரக் கடவுளாற் பூஜிக்கப்பட்டவரே! பக்த ரக்ஷகரே! கணநாதரே! எளியேனாகிய என்னைச் சீக்கிரம் இரக்ஷித்தருளவேண்டும்.

"காலகாலரே! கௌரீசரே! தேவர்களாற் பூஜிக்கப்பட்டவரே! சந்திரசேகரரே! திரிபுரதகனரே! எளியேனாகிய என்னைச் சீக்கிரம் இரக்ஷித்தருளவேண்டும்.

"பிதுர்கானனமாகிய மசான பூமியில் நடிப்பவரே! காலசம்ஹார மூர்த்தியே! ஜடாதரரே! மேருவை வில்லாக வளைத்தவரே! எளியேனாகிய என்னைச் சீக்கிரம் இரக்ஷித்தருளவேண்டும்.

"சோமபுர நாயகரே! அடியார்கள் விரும்பியதை அளிப்பவரே! சீதபாநுவாகிய சந்திரனுடைய கலையைச் சிரசில் தரித்தவரே! சரணமடைந்தவர்களிடத்திற் பிரியமா

யிருப்பவரே! கோடிமன்மத காந்தியையுடையவரே! எளி யேனாகிய என்னைச்சீக்கிரம் இரக்ஷித்தருளவேண்டும்.

'சோமநாதரே! திரிபதேச்வரரே! வில்வாரணியத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவரே! ஆநந்தவல்லிநாயகரே! சிவபெரு மானே! நமஸ்காரம். நமஸ்காரம். எளியேனாகிய என்னைச் சீக்கிரம் இரக்ஷித்தருளவேண்டும்." என்று இவ்வாறு ஸ்தூல கர்ணமகாராஜன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, கீழே விழுந்து பணிந்து, "சுவாமீ! உம்முடைய திருவடிகளில் அடியே னுக்கு மாறாத அன்பிருக்கும்படி அநுக்கிரகம் செய்யவேண் டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். பரமசிவன் அவ்வாறே அவ னுக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்து, மகாலிங்கத்தில் மறைந்தருளி னார். பின்பு ஸ்தூலகர்ணன் அங்கிருந்து இராமேசுரத்துக் குச்சென்று, தனுஷ்கோடியில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து வந்து, இராமநாதமூர்த்தியையும் பர்வதவர்த்தநியம்மையை யும் பூஜித்து, மறுபடி சோமநாதபுரத்துக்கு வந்து, சோமே சுரரை நமஸ்கரித்து வணங்கி, அவரைத் தியானஞ்செய்து கொண்டே தன் நகரமாகிய கன்னிபகுப்ஜத்தை அடைந்து, தன் புத்திரனுக்கு அரசாக்ஷியைக் கொடுத்துவிட்டு, மறுபடி வில்வவனத்துக்கு வந்து அங்கே அநேகநாள் சோமநாத ரைப் பூஜித்துக்கொண்டிருந்து, அவருடைய அநுக்கிரகத் தால் யோகிகளாலும் அடைதற்கரிய சிவசாயுஜ்யபதத்தை அடைந்தான்.

இந்தச் சரித்திரத்தைப் படிப்பவர்களும் கேட்பவர்க ளும் இவ்வுலகத்திற் சகலபாக்கியங்களையும் பெற்று, இறுதி யில் மோக்ஷத்தை அடைவார்கள்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

உக்கிரபாண்டியனும் பலராமரும் பூஜித்தது.

'உக்கிரபாண்டியனும், பலராமரும், ஸ்ரீராமரும், வானரர்களும் சோமேசுரரைப்பூஜித்து இஷ்டசித்தியடைந் தார்கள்' என்று வாயுபகவான் சொல்ல, பிருகு முனிவர், 'அவர்கள் யாதுகாரணத்தினால் அந்தக்ஷேத்திரத்துக்குவந்து பூஜித்தார்கள்' என்று கேட்க, வாயுபகவான் சொல்லுகிறார்:

முற்காலத்தில், மதுரையிலெழுந்தருளி யிருக்கும் சுந்தரேசுரர் சுந்தரபாண்டியராயும், மீனாக்ஷியம்மை அவருக்குப் பத்தினியாயும், அவதாரஞ்செய்து அரசாண்டு வருநாளில், அவர்களுக்குச் சுப்பிரமணிய சுவாமி உக்கிரபாண்டியன் என்னும் பெயருடன் புத்திரராக அவதாரமாயினார். உக்கிரபாண்டியனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டுச் சுந்தரபாண்டியர் மகாலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். உக்கிரபாண்டியன் குடிகளைத் தன் புத்திரர்களைப்போல் பாதுகாத்து வந்தான். தேவேந்திரன், உக்கிரபாண்டியனுடைய மேன்மையான அரசாட்சியைப்பற்றிப் பொறாமைகொண்டு, வருணனைநோக்கி, மதுரையை அழித்துவிடும்படி கட்டளையிட்டான். உடனே, சமுத்திரம் மதுரைமாநகரத்தின்மேற் பொங்கிவர, அத்தருணத்திற் சுந்தரேசுரர், நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த உக்கிர பாண்டியனுடைய சொப்பனத்திலே தோன்றி, கடல்

பொங்கிவருவதை அவனுக்கு அறிவித்து, அதை அடக்கும்படி சொல்லிவிட்டு மறைந்தருளினர். உக்கிரபாண்டியன் விரைந்தெழுந்து வேலாயுதத்தைக் கடல்மேற் பிரயோகிக்க, கடல் வெகுதூரம் பின்வாங்கி நின்றது. ரதாரூடனாய்வந்த உக்கிரபாண்டியன் சோமபுரத்தை அடைந்தான். இரதம் வந்த வேகத்தினால் அங்குள்ள வில்வக்கன்றுகள் முறிந்து போயின. அதைப்பாண்டியன் அறிந்திலன். சந்திரபுஷ்கரணியில் ஸ்நானஞ்செய்து நித்தியாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு ஆலயத்துட்சென்று, சோமநாதரையும் ஆநந்தவல்லியையும் தரிசித்து வணங்கினான். சோமநாதர் விஷபாரூடராய்த்தோன்றி அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தருளினர். பாண்டியன் ஆநந்தக்கடலில் மூழ்கினவனாய்ச் சோமநாதனைத் தோத்திரஞ்செய்து, கீழேவிழுந்து பணிந்தான்.

பரமசிவன் பாண்டியனை நோக்கி "அரசனே! இங்கு நீ பார்க்கும் இலிங்கத்துக்குத் திரிபாகேசர் என்று பெயர். இரண்டு பாகம் இந்தஸ்தலத்துக்கு ஈசானதிக்கிலுள்ள தேவதாருவனமாகிய காளையார் கோயிலி லிருக்கின்றன. அதில் ஒரு பாகத்துக்குச் சோமேசர் என்றும், மற்றொன்றுக்குக் காளீசர் என்றும் பெயர். நீ வரும்போது உன்னுடைய இரதத்தினால் இந்தஸ்தலத்திலுள்ள வில்வக்கன்றுகள் சேதமாய்விட்டன. அதனால் உனக்குப்பாவம் சம்பவித்தது. அப்பாவம் இந்தஸ்தலத்தில் நீங்காது. வேறு ஸ்தலத்தில்தான் நீங்கவேண்டும். காளையார் கோயிலிலே, மேற்சொன்னபடி இரண்டு மூர்த்திகளாயெழுந்தருளி யிருக்கின்றோம். நீ அந்த க்ஷேத்திரத்துக்குச் சென்று, அங்குள்ள கஜபுஷ்கரணி

(யானைமடு) என்னும் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, சோமே சரையும் காளீசரையும் தரிசித்து வணங்கினால் அந்தப் பாவந் தீரும். பின்பு உன் நகரமாகிய மதுராபுரிக்குச் செல்லக் கடவாய். உனக்கு நல்ல புத்திரன் பிறப்பான்" என் றரு ளிச்செய்து இலிங்கத்தில் மறைந்தருளினர். உக்கிரபாண்டி யன் சோமநாதருடைய கட்டளையின்படி கங்கையார் கோயி லுக்குச்சென்று, யானைமடுவில் ஸ்நானஞ்செய்து, சௌந்தர நாயகி சமேதரான சோமேசரையும், சொர்ணவல்லி சமேத ரான காளிசரையும், தரிசித்து வணங்கி, வில்வச்செடிகளை யழித்த தோஷம்நீங்கி, மதுரையையடைந்து, கோயிலுக்குப் போய், மீனாக்ஷி சுந்தரேசரையும் தரிசித்துக்கொண்டு, தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். சிறிதுநாளில் அரசனுக்குப் புத்திர பாக்கியமும் உண்டாயிற்று. புத்திரனுக்கு யுக்த வயதுவந்தவுடன் அவனுக்கு முடிசூட்டி, ராஜ்ஜியத்தை அவ னிடம் ஒப்புவித்துத் தான் சிவசாயுஜ்ஜியத்தையடைந்தான்.

பின்பு, பலராமர் சூதமுநிவரைக்கொன்ற பாவம் வில் வாரணிய க்ஷேத்திரத்தில் தீர்ந்ததென்று வாயுபகவான் சொல்ல, அந்தச் சரித்திரத்தையும் விவரமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிருகு முனிவர்கேட்க, வாயுபகவான் சொல்லுகிறார் :—

துவாபரயுகாந்தத்தில் குருக்ஷேத்திரத்திற் பாண்டவர் களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் யுத்தம் நேரிட்டது. அக் காலத்திற் பலராமர் தீர்த்தயாத்திரை செய்யக்கருதி முத லில் நைமிசாரணியத்தை அடைந்தார். அங்குள்ள முனிவர் கள் பலராமரை வணங்கிப் பூஜித்தார்கள். பௌராணிக

ராகிய சூதமுநிவர் மாத்திரம் கர்வத்தினால் பலராமரைப் பூஜியாமலிருந்தார். அதைக்கண்டு,பலராமர்கோபங்கொண்டு, சூதருடைய சிரசைக் கொய்துவிட்டார். மற்ற முனிவர்கள் அதைப் பார்த்துப் பயந்து, பலராமரை நோக்கிச் சூதரை உயிர்ப்பிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். பலராமர் உடனே ஒரு தர்ப்பையை முடிந்து பூமியில்வைத்து அதைச்சூதராகும்படி செய்துவிட்டுப், பின்பு அம்முனிவர்களைப் பார்த்துக் கோபத்தினால் நான் சூதரைக்கொன்ற பாவம் தீரும் உபாயம் எது' என்று கேட்க, அவர்கள் பாண்டிநாட்டிலே சோமபுரமென்னும் பட்டணம் ஒன்றிருக்கின்றது. அதில் ஸ்ரீ ஆநந்தவல்லி சமேதராய் சோமநாதர் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் சந்திரபுஷ்கரணி என்னும் தீர்த்தமிருக்கின்றது. அதில் ஸ்நானஞ்செய்து சோமநாதரையும ஆநந்தவல்லியையும் பூஜித்தால் அந்தப்பாவம் தீரும்' என்று சொன்னார்கள். பலராமர் அப்படியே செய்து பாவம் நீங்கிப் பரிசுத்தராகித் துவாரகாபுரிக்குச் சென்றார்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீராமரும் வானரங்களும் பூஜித்தது.

பிருகு முனிவர் வாயுபகவானை யாதுகாரணத்தினாற் சோமநாதரைப் சொல்லியருள வேண்டும் என்று கேட்க, வாயுபகவான் சொல்லுகிறார் :—

பூர்வகாலத்தில் ஸ்ரீராமர் சீதாதேவியோடும் லக்ஷ்மண ரோடும் ஆரணியத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள முனிவர்களை வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கையில், இராவணன் சீதாதேவியை அபகரித்துக்கொண்டு போய்விட்டான். சீதையின் பிரிவாற் றுமையால் இராமர் சோகமடைந்து, லக்ஷ்மணருடன்சென்று திருவிடைமருதூரை யடைந்து, அங்கு அகஸ்திய முனிவர் இருக்கக்கண்டு அவரை வணங்கி 'ஸ்வாமீ! நீங்கள் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் வந்திருப்பதற்குக் காரணம் யாதோ' என்று வினவ, அகஸ்தியர் தைப்பூசம் சமீபித்து வருகிறபடியால் அந்தப்புண்ணிய தினத்தில் காவேரியிலும், இந்தஸ்தலத்தி லுள்ள காருண்ணிய தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து, *மகா லிங்கேசுரரைத் தரிசிக்க இங்கு வந்திருக்கின்றேன். நீயும் என்னுடன் மேற்சொன்ன தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, மருதீசரைத் தரிசிக்கலாம். இம்மாதத்தில் மகோதய புண் ணிய காலமும் வருகிறது. அதற்கு வில்வவனத்துக்குப் போகவேண்டும். அந்த க்ஷேத்திரம் மதுரைக்குக் கிழக்கே இரண்டு யோசனை தூரத்திலிருக்கின்றது. அது சகல சித்தி யையுங் கொடுக்கும். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீசோமேஸ்வரர் ஆநந்த வல்லி சமேதரா யெழுந்தருளியிருக்கின்றார். அவருடைய ஆலயத்துக்குக் கிழக்கே க்ஷயரோக நிவாரணத்தின்பொருட் டுச் சந்திரனாலுண்டாக்கப்பட்ட சந்திரபுஷ்கரணி என்னும் தீர்த்தமிருக்கிறது. அந்தக்ஷேத்திரத்துக்குச்சென்று அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சோமநாதரைத் தரிசித்தால் சீதையை அடைந்து அயோத்திக்குச்சென்று சுகமாக இருப்

* திருவிடைமருதூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெரு மானுக்கு மகாலிங்கேஸ்வரர் என்று பெயர்.

பாய்', என்றுசொல்லிவிட்டு இராமனுடன்சென்று காருண்ய தீர்த்தத்திலும் காவேரியிலும் ஸ்நானஞ்செய்து மருதீசரைத் தரிசித்து வணங்கினர். பின்பு அகஸ்தியருடைய கட்டளைப் படி இராமர், இலக்ஷ்மணருடன் புறப்பட்டுப்போய், வில்வ வனத்தையடைந்து, ஆலயத்துக்குட்சென்று, சோமநாதரை வணங்கி, மகோதயபுண்ணிய காலத்தை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டு அப்பதியில் தங்கியிருந்தார். மகோதயபுண்ணிய காலம் வரவும் அகஸ்தியரும் அங்குவந்து சேர்ந்தார். அவ ரும் இராம லக்ஷ்மணர்களும் அந்தப் புண்ணியதினத்தில் சந் திரபுஷ்கரணியில் ஸ்நானஞ்செய்தார்கள். அப்பால், ஸ்ரீராமர் ஆலயத்துக்குச் சென்று, கருணைக்கடலாகிய சோமநாதரைப் பூஜித்து வணங்கி ஆநந்த பரவசராய், சம்புவே! கிரீசரே! ஜகதீசரே! சூலபாணியே! கருணைரசம் நிறைந்த கமலநயனங் களையுடையவரே! நீலகண்டரே! வில்வவனநாதரே! சந்திர சேகரரே! சோமநாதரே! என்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, சீதையிருக்கும் இடத்தைக் காட்டியருள வேண்டுமென்று, இரந்து கேட்டுக்கொண்டு, பூமியில்விழுந்து பணிந்தார். அப் போது கருணாமூர்த்தியாகிய சோமநாதர், கோடிமன்மதர்க ளுடைய அழகுவாய்ந்த பதினாறு வயதுபிள்ளையைப்போல் இராமருக்குமுன் தோன்றி 'இராமா! சீக்கிரத்தில் நீ உன் சத்துருவை ஜயித்து சீதையை அடைவாய்' என்று அருளிச் செய்து, இலிங்கத்தில் மறைந்துவிட்டார். இராமர் மகிழ்ச்சி யடைந்து இலங்கைக்குச்சென்று, இராவணாதிகளை வென்று, சீதையை அழைத்துக்கொண்டு அயோத்திக்குப்போய்த் தம் முடைய தம்பிமார்களுடன் அநேககாலம் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருந்துபின்னர் வைகுண்டத்தை அடைந்தார்

இராமர்வந்து பூஜித்ததைச் சொன்னேன். இனி அங்கதன் முதலிய வானரங்கள் வந்து பூஜித்த வரலாற்றையுஞ் சொல்லுகிறேன் என்று வாயுபகவான் சொல்லுகிறார்:—

இராமரும் இராவணனும் யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது, வானரசேனைகள் பசியினால் வருந்தி, தேகம் மெலிந்து, வில்வவனத்துக்குவந்து, அங்கு புராதனமாகவுள்ள சிவலிங்கத்தைக்கண்டு, 'இராமரால் பூஜிக்கப்பட்ட இம்மூர்த்தியை நாமும் பூஜித்தால் நம்முடைய பசி நீங்கும்' என்று சொல்லி, அந்த லிங்கத்தைப் பூஜித்தன. அப்போது சிவபெருமான் ஒரு பிராமணரைப்போல் வானரங்களுக்கு முன் தோன்றி, அக்கினி மூலையில் மதுவினால் நிறைந்த ஒரு பள்ளத்தை அவைகளுக்குக்காட்டி மறைந்துவிட்டார். வானரங்களெல்லாம் அங்குச்சென்று அம்மதுவையுண்டு, தேகவலிவும் மனக்களிப்பும் பெற்று, அங்குள்ள காடுகளை அழித்து பிராகாரங்களை உண்டுபண்ணி, ஸ்வாமிசந்நிதிக்கு வந்து, அவரை வணங்கி 'ஸ்வாமீ! சகலலோக நாயகரே! கருணாநிதியே! சோமநாதரே! மகாதேவரே! உமாமகேஸ்வரரே! பக்தவத்சலரே! சங்கரரே! எங்களால் உண்டாக்கப்பட்ட இந்தப் பட்டணத்தைச் சகல ஜனங்களும் *வானரமதுரை என்று

* தமிழ்ப்புராணத்தில், வானரங்கள் மதுவை யுண்டு, பசிநீங்கி, உவகையெய்தி, கோயிலிற்சென்று, 'சுவாமீ! நாங்கள் அன்போடு உம்மைப் பூஜித்தபடியாலும், எங்கள் பசிதீர தேவரீர் எங்களுக்கு மது அளித்த காரணத்தாலும், இந்தத் தலத்துக்கு வானரமதுரை என்னும்பெயர்வழங்கல்வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கச் சோமநாதர் 'அப்படியே ஆகுக' என்றருளிச்செய்தார்,' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

சால்லும்படியான வரத்தை எங்களுக்கு அருளல்வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, 'அப்படியே ஆகுக' என்று பரமசிவனுடைய வாக்கு ஆகாசத்திலுண்டாயிற்று. அதைக்கேட்டதும் வானரங்கள் ஆநந்தமடைந்து, ஸ்ரீராமரிடம் போய்ச் சேர்ந்தன.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

விபூதி மகிமை சிவபுண்ணிய மகிமை முதலிய உரைத்தது.

வாயுபகவான் பிருகு ரிஷியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:—

புண்ணியங்களிற் சிவபுண்ணியம் மேலானது. விருக்ஷங்களில் வில்வவிருக்ஷம் மேலானது. நாற்காற் பிராணிகளிற் பசு மேலானது. ஐசுவரியங்களில் விபூதி மேலானது. இவைகளின் விசேஷத்தைப்பற்றி ஆதியிற் பரமசிவன் பார்வதி தேவியாருக்கு உபதேசித் தருளினார். அதைச் சுருக்கமாக இங்குச் சொல்லுகிறேன்.

முற்காலத்தில் ஐந்து பசுக்கள் பரமசிவனுடைய உத்தரவின்படி கைலாசத்திலிருந்து பூலோகத்துக்கு வந்து, திருப்பாற்கடலைத் தேவர்களும் அசுரர்களும் கடையும்போது அதில் உற்பத்தியாயின. அவைகளின் பெயர் நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சுமனை என்பன. நந்தை என்பது கோரோசனை

வர்ணமுள்ளது. பத்திரை என்பது கறுப்பு வர்ணமுள்ளது. சுரபி என்பது வெண்மை நிறமுள்ளது. சுசீலை என்பது கறுப்பும் சிவப்பும் கலந்த வர்ணமுள்ளது. சுமனை என்பது சிவப்பு நிறமுள்ளது. பசுக்களி லிருந்துண்டாகும் ரோசனம். சாணம், ஜலம், பால், தயிர், நெய் இந்த ஆறும் மகா பரி சுத்தமானவை. சகல சித்தியையும் கொடுக்கத் தக்கவை. பசுக்களினிடத்தில் எல்லா தேவதைகளும் வசிக்கிறார்கள். வேதங்களும், வேதாங்கங்களும் அவைகளினிடத்தி லிருந்து உண்டாயின. பசுக்களின் மகிமை இப்படிப்பட்டது.

இனி வில்வவிருக்ஷத்தின் மகிமையைச் சொல்லுகின் றேன்:—

பசுவின் சாணத்தை எருவாகப்போட்டு அதன் மூலமா யுண்டான வில்வவிருக்ஷத்தினிடத்திற் பரமசிவனுக்கு அதிக பிரீதியுண்டு. வில்வ விருக்ஷத்தில் லக்ஷ்மி எப்போதும் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றாள். அதனால் அவ்விருக்ஷத்துக்கு ஸ்ரீவிருக்ஷம் என்று பெயர். வில்வ பத்திரங்களைக் கொண்டு சிவலிங்கத்தை எவன் பூஜிக்கிறானோ அவன் சங்கரனாவான்.

அப்பால், விபூதியின் மகிமையைச் சொல்லுகிறேன்:—

காலையி லெழுந்து இயன்ற சுத்தி செய்து கொண்டு, பசுக்களிருக்கும் இடத்துக்கு மௌனமாய்ச் சென்று அவை களை நமஸ்கரித்து, அவைகளின் சாணத்தை எடுக்கவேண்டும். எடுப்பதற்கு பௌர்ணிமை, அமாவாசை, அஷ்டமி, சூரிய சந்திர கிரகணம், இவைகள்தான் தகுந்த காலம். மற்ற காலங் களில் எடுக்கலாகாது. ஈன்ற பசு, கிழப்பசு, நோயுள்ள பசு, லக்ஷணமில்லாத பசு, கன்றில்லாத பசு, கருவழிந்த பசு, இளங்

கன்று, நரகலைப் புசிக்கும் பசு, கர்ப்பமாயிருக்கும் பசு இவை களின் சாணத்தை எடுக்கலாகாது. கல்பம், அநுகல்பம் உபகல்பம், அகல்பம் என விபூதி நாலுவகைப்படும். மேலே சொன்ன குற்றங்களில்லாத பசுக்களின்சாணத்தைத் தாமரை யிலையிலாவது, பலாசி லையிலாவது ஏற்றுக்கொண்டு வந்து உருண்டைகளாக்கி உலர்த்தித் தகனஞ்செய்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படி எடுக்கப்பட்ட விபூதிதான் கல்பம் என்று சொல்லப்படும்.

அநுகல்பமாவது காட்டில் உலர்ந்து கிடக்கும் சாண முட்டைகளைக் கொண்டுவந்து தகித்துப் பொடிசெய்து வடி கட்டி யெடுத்துக் கோசலத்தை விட்டுப் பிசைந்து, உருண் டையாக்கி, மறுபடி தகித்து எடுக்கும் விபூதி.

யாதொரு விதியும் அநுசரிக்காமல் வீட்டில் செய்யப் படும் விபூதி உபகல்பம் என்று சொல்லப்படும்.

பிறரா லுண்டுபண்ணப்பட்ட விபூதி அகல்பம் எனப் படும்.

விபூதியைப் புதுப்பாண்டத்தில் வைத்து. அதனுடன் வாசனைக்காகக் கற்பூரம், விளாமிச்சைவேர், தாழம்பூ, சண் பகப்பூ, மல்லிகை, நாகமல்லி, பாதிரிப்பூ, தாமரைப்பூ பலா சப்பூ, துளசி, நாயுருவி, தர்ப்பையின் நுனி, ஜாஜிபுஷ்பம் இவைகளைக் கலந்து வைக்கவேண்டும். விபூதியைச் சுரைக் குடுக்கையிலும் வைக்கலாம். விபூதி சிவஸ்வரூபமும், அது வைக்கப்படும் பாத்திரம் சத்தி ஸ்வரூபமும் ஆகும். பிரமன் முதலிய தேவர்கள் ஸ்வரூபமாயுமுள்ளது விபூதி. சிரசு,

நெற்றி, மார்பு முதலிய இடங்களில் விபூதியை உத்தூளனஞ் செய்யவேண்டும். முப்பத்திரண்டு இடங்களிலாவது, பதினாறு இடங்களிலாவது, எட்டு இடங்களிலாவது, ஐந்து இடங்களிலாவது, விபூதியைத் தரிக்கவேண்டும். முக்கியமாய்த் தரிக்கவேண்டிய எட்டு இடங்கள் சிரசு, நெற்றி, கண்டம், தோள்கள், மார்பு, கொப்பூழ், முதுகின் கீழ்ப்பக்கம் என்னும் இவைகளாம. நெற்றியில் தரிக்கும்போது அண்ணாந்து இரண்டு கைகளாலும் தரிக்கவேண்டும். விபூதியைக் கீழே சிந்தலாகாது. அது மகாபாவம். காலையிலும, மாலையிலும், உச்சிப்போதிலும், அர்த்தராத்திரியிலும், படுத்துக்கொள்ளும்போதும், விழித்தெழுந்திருக்கும்போதும் போஜனம் பண்ணுவதற்கு முன்னும், போஜனம பண்ணவுடனும், ஜலம் அருந்தினவுடனும், விபூதிதரித்தல்வேண்டும். சுருதி ஸ்மிருதி இவைகளின்படி செய்யவேண்டிய காரியங்களை விபூதி தரித்துக்கொண்டே செய்தல்வேண்டும்.

இனிச் சிவபுண்ணியத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்:—

சிவபுண்ணியம் செய்கிற புருஷன் சகல பாவங்களும் நீங்கி, சிவலோகத்தில் மகிமையை அடைகிறான். மூன்று தளங்களோடுங்கூடிய வில்வபத்திரத்தினுல் எவன் பரம சிவனை அர்ச்சிக்கின்றானே அவன் தேவர்களுக்கு அதிபதியாகிறான். சோமநாதனைத் தரிசனஞ் செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் புறப்பட்டுப் போகிறவன் சுவர்க்கலோகத்தை அடைந்து, பின்பு சிவ சாயுஜ்ஜியத்தை அடைகிறான். அவருடைய பூஜாகாலங்களில் அடிப்பதற்காக மணிதானஞ் செய்பவன் பாபரகிதனய்ச் சுவர்க்கலோகத்தை அடைகிறான். அவருக்கு அணியும்பொருட்டு வில்வமாலை தொடுத்துக்

கொடுப்பவன் இம்மையிற் சகல போகங்களையும் அநுபவித்து இறுதியிற் சிவபதத்தை அடைகிறான். தும்பைப் புஷ்பங்களைக்கொண்டு பரமசிவனுக்குச் சோமவாரத்தில் சகச்ரநாம அர்ச்சனை செய்விப்பவன் கைலாச பதவியை யடைகிறான். அகிற்கட்டை, சந்தனக்கட்டை, குங்கிலியம் முதலியவைகளாற் சிவாலயத்தில் தூபம் போடுகிறவன் சகல பாபங்களையும் ஒழித்துவிடுகிறான். பசுவின் நெய்யினால் சிவாலயத்தில் தீபம் ஏற்றுகிறவன் சிவஞானத்தைப் பெறுகிறான். சம்பா அரிசி அன்னத்தை நெய்யுடன் கலந்து நிவேதிப்பவன் அநேக காலம் சிவலோகத்தில் மகிமை யடைந்திருப்பான். தாம்பூலம், பழம், முதலிய நிவேதிப்பவன் சுவர்க்க லோகத்தை அடைகிறான். சிவாலயத்திற் பக்தியுடன் அங்கப் பிரதக்ஷிணம் செய்பவன் பிரமகத்தி முதலிய பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். சிவசந்நிதியிலே நிர்த்தனஞ்செய்யும் பக்திமான்கள் முன்னே, சுவர்க்க லோகத்தில் அரம்பை முதலிய அப்ஸர ஸ்திரீகள் நிர்த்தனஞ் செய்வார்கள். மிருதங்கம், வீணை முதலிய வாத்தியங்களைச் சிவசந்நிதியில் வாசிப்பவன் பேரின்பத்தை யடைகிறான். வேதமந்திரங்களினால் சிவஸ்தோத்திரம் செய்கிறவன் சிவ சாரூபத்தை அடைகிறான். ஸ்ரீருத்ரம், சமகம், இந்த மந்திரங்களைச் சொல்லி சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்கிறவன் சிவசாமீபத்தை அடைகிறான். கனகாளம், மணி, வெண்பட்டு, வஸ்திரம், சுவர்ணத்தினாற்செய்த குவளை, பாத்திரங்கள், ஆபரணங்கள், பசுக்கள், தூபகலசம், தீபாராதனைத் தட்டு முதலியவைகளைச் சிவாலயத்துக்குக் கொடுக்கிறவன், மண்டபம், கோபுரம் முதலியவைகளை ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணுகிறவன்,

புதிதாக உண்டுபண்ணுகிறவன், நந்தவனம் வைக்கிறவன், குளம் வெட்டுகிறவன், அதற்குப் படி கட்டுகிறவன், இவர்களைப் பரமசிவன் விட்டு நீங்காமலிருப்பார்.

இவ்வாறு சிவபுண்ணியங்களைச் சொல்லியருளிய பின்பு பரமசிவன் பார்வதி தேவியாருடன் வில்வவனத்தி லெழுந்தருளிவந்து, பார்வதி தேவியாரை அங்கு சீக்கிரம் நடந்து போம்படி சொல்ல, அவரும் அப்படியே செய்தார். பரமசிவன் அவர்பின்னே தொடர்ந்து சென்றார். அச்சமயத்தில் விஷ்ணு மூர்த்தியும் லக்ஷ்மி தேவியுடன் அவ்விடத்தி லெழுந்தருளி, சோமநாதர் ஆநந்த வல்லியுடன் செய்யும் அதியற்புதமான திருவிளையாடல்களைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்தார். பரமசிவன் பார்வதி தேவியார் திருக்கரத்திலிருந்த வளையல்களை விளையாட்டினால் உடைத்துவிடுவார். உடனே மகா விஷ்ணு அவைகளை முன்போல உருப்படுத்திக் கொடுப்பார். அடிக்கடி பரமசிவன் வளையல்களை உடைத்துக்கொண்டு வர விஷ்ணு மூர்த்தி அவைகளைச் சரிப்படுத்திக் கொடுப்பார். அதைக்கண்டு ஆநந்தவல்லி விஷ்ணு மூர்த்திக்குத் தியாக விநோதர் என்னும் பெயரைக்கொடுக்க, விஷ்ணு மூர்த்தி சந்தோஷமடைந்து பார்வதி தேவியாருக்கு * ஆபாவகலதா என்னும் பெயரைக் கொடுத்தார். அப்போது பரமசிவன் விஷ்ணுமூர்த்தியை யழைத்து 'நீ நம்முடைய ஆலயத்துக்கு நிருதி மூலையி லிருந்துகொண்டு உன்னைத் தொழுபவர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கொடுத்து அநுக்கிரகஞ் செய்' என்று சொல்லிவிட்டு, ஆநந்த வல்லியுடன் மறைந்தருளினார்.

* ஆபாவகம் = கடகம்: வளையல் ; லதா = கொடி. வளையலை யணிந்த கொடிபோன்றவள்.

பின்பு, பிருகு முனிவர், வாயுபகவானைப்பார்த்து, வைகைநதியிலும் சந்திரபுஷ்கரணியிலும் ஸ்நானஞ்செய்வதனாலுண்டாகும் பலனைச் சொல்லியருளவேண்டுமென்று கேட்க, வாயுபகவான் சொல்லுகிறார் :—

வைகைநதியிலும் சந்திரபுஷ்கரணியிலும் சாதாரண தினங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தாலும் விசேஷபலனுண்டு. தக்ஷிணாயநம், உத்தராயணம், வியதீபாதம், மகோதயம், அர்த்தோதயம், சோமவாரம், அமாவாசை இந்தப் புண்ணிய தினங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தால் அதனால் உண்டாகும்பலன் இவ்வளவென்று சொல்ல என்னாலும் மற்றியாராலும் முடியாது. அதனை அறிபவர் சோமநாதரே.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்திரம் உரைத்தது.

பாண்டிநாட்டிலே, மதுரைக்கு ஈசானதிக்கிலே, பத்து நாழிகை வழி தூரத்திலே திருவாதவூர் என்னும் திவ்ய க்ஷேத்திர மிருக்கிறது. அந்தப்பதியிலே சகல சாஸ்திர விற்பன்னரும் சிவபக்தசிரோமணியும் ஆகிய வாதபுரீசர் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். அவர் மதுரையிலிருந்த அரிமர்த்தந பாண்டிய ராஜனிடத்தில் மந்திரியாக அமர்ந்து,

பொக்கிஷத்திலிருந்த திரவியங்களை யெடுத்து அப்பதியி லெழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீ மீனாக்ஷி சுந்தரேசருடைய பூஜைக்குக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தார். சில காலஞ் சென்றபின் பாண்டியன் வாதபுரீசரை அழைத்து 'நம்மிடத்திற் குதிரைகள் சொற்பமா யிருப்பதால், பொக்கிஷத்தி லிருந்து வேண்டிய திரவியங்களை யெடுத்துக் கொண்டு போய்க் குதிரைகளை வாங்கி வாரும்' என்றுசொல்ல, வாதபுரீசர் அப்படியே திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு போய்த் திருப்பெருந்துறை என்னும் க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் ஆத்மநாதசுவாமிக்கு வேண்டிய திருப்பணிகளை செய்துகொண் டிருந்தார். அப்போது பரமசிவன் குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி வந்து அவருக்கு உபதேசஞ்செய்யவே, அவர் மகாஞானி யாய்விட்டார். கொண்டுவந்த திரவியங்கள் கோயில் திருப் பணியில் செலவழிந்துவிடவும், வாதபுரீசர், பாண்டியன் நம் மேற் கோபிப்பானே என்று பயந்து, குதிரைகள் கிடைக்க வேண்டியதற்காக ஆத்மநாதரைத் துதித்து வேண்டிக் கொண்டார். அக்கடவுள் அவரை வில்வவன க்ஷேத்திரத் துக்குப்போம்படிக்கும், அங்கு நல்ல லக்ஷணங்களையுடைய குதிரைகளைத் தாம் கொண்டு வருவதாகவும் அநுக்கிரகஞ் செய்தார். வாதபுரீசர் உடனே புறப்பட்டு வில்வவனக்ஷேத்தி ரத்தை அடைந்து சந்திரபுஷ்கரணியிலும் வைகையாற்றி லும் ஸ்நானஞ்செய்து, நித்தியகர்மாநுஷ்டானங்களை முடித் துக்கொண்டு, ஆலயத்துக்குச்சென்று ஸ்ரீ சோமநாதரையும் ஆநந்தவல்லியையும் பூஜித்து வணங்கி, மறுபடி சுவாமி சந்நி திக்கு வந்து, பல்முறை நமஸ்காரம்பண்ணி எழுந்து, உபதி

—தவாக்கியங்களைக் கொண்டு சோமநாதரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். அக்கடவுள் அவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி 'நீ பயப்படவேண்டாம். நல்லகுதிரைகளை நாம் கொண்டுவருகிறோம். நீ பாண்டியனிடத்துக்குத் தைரியமாகச்செல்' என்று அருளிச்செய்து மறைந்துவிட்டார். வாதபுரீசர் சுவாமியை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, பாண்டியனிடம் சென்று, நல்ல லக்ஷணங்களையுடைய குதிரைகள் விரைவில்வந்து சேரும். அவைகளைக் கட்டுவதற்கு * மந்துரம் ஏற்படுத்த வேண்டும்' என்று தெரிவித்து, பின்பு ஸ்ரீ மீனாக்ஷிசுந்தரேசருடைய ஆலயத்துக்குச்சென்று வணங்கித் தம்மைக் காத்து ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று சொக்கநாதரைப் பிரார்த்தித்தார். அப்போது, கிருபாநிதியாகிய சுந்தரேசுரர் வாதபுரீசருக்குத் தோன்றி, வில்வாரணியத்திலே சோமேசர் என்னும் பெயருடன் வசிப்பதுநாமே; அதற்கு அடையாளமாக சோமநாதருக்கு மேற்குப்பக்கத்தில் கடம்பவிருக்ஷமும், விருஷபமும், சூலமும் பொருந்தியிருப்பதைப் பார்க்கலாம். நீ பயப்படாமல் உன்னுடைய கிரகத்திற்போயிரு' என்று அருளிச்செய்து லிங்கத்தில் மறைந்துவிட்டார். வாதபுரீசர் சுந்த

* மந்துரம்=குதிரை லாயம்.

சோமசுந்தரக்கடவுள் நரிகளைப் பரிகளாக்கி மதுரைக்குக் கொண்டுவந்ததும், அப்பரிகள் முன்போல் நரிகளானதும், வாதபுரீசருடைய மற்றைச் சரித்திரமும், அவர் திருவாசகம்பாடி மாணிக்கவாசகர் என்னும் அருமைத் திருநாமம்பெற்றது முதலியவும், திருவிளையாடற் புராணத்திலும் திருவாதவூரடிகள் புராணத்திலும் விவரித்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

ரேசரை வணங்கிக்கொண்டு தம்முடைய கிரகத்துக்குப் போய்ச் சுகித்திருந்தார்.

எட்டாம் அத்தியாயம்.

வைகைநதி, சந்திரபுஷ்கரணி, இவைகளின் மகிமை உரைத்தது

வாயுபகவான் சொல்லுகிறார் :--

காஞ்சீபுரத்திலே ஆநந்தர் என்றொரு பிராமணர் இருந்தார். அவர் வேதத்தை நன்றாயறிந்தவர். வித்வசிரேஷ்டர். நித்தியகர்மாநுஷ்டானங்களைக் கிரமப்படி செய்பவர். சிவ பூஜா துரந்தரர். அவர் மனைவியின் பெயர் சுந்தரி. அவள் புருஷனிடத்தில் அதிக அன்புள்ளவளாய் அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்துவந்தாள். அவளும் பரம சிவனிடத்திற் பக்தியுள்ளவளாய்ச் சோமவார விரதத்தை அநுஷ்டித்துவந்தாள். ஒரு சோமவார தினத்திலே அவள் காமத்தினாற் பீடிக்கப்பட்டுத் தன் நாயகனைப் புணர்ந்தாள். அந்த பாவத்தினாலே இருவருடைய தேகத்திலும் குஷ்ட நோயுண்டாயிற்று. அதைக்கண்டு அவர்கள் சலக்கமுற்று, அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, சிவஸ்தலங்கள்தோறும் சென்று தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை அடைந்தார்கள். அங்கே சிவகங்கையின் கரையிலே உரோமச ரிஷியானவர் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அவர்

மூன்றுகாலங்களையும் அறிந்தவர். மிகுந்த பரிசுத்தர். உலகத்துக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணும் விருப்பமுள்ளவர். புலன்களை வென்றவர். அவரைக்கண்டவுடனே இருவரும் நமஸ்கரித்துத் தங்களுடைய ரோகநிவாரணமாகும் பொருட்டு அவரைப் பிரார்த்தித்தார்கள். முனிசிரேஷ்டர் அவர்களைப் பார்த்து, ஒரு முகூர்த்தகாலம் பரமசிவனைத் தியானித்து, அவர்களுடைய ரோகத்தை நீக்கவல்ல தீர்த்தத்தைத் தெரிந்து சொல்லுகிறார்:—

'மதுரைக்குக் கிழக்கே மூன்றுகாததூரத்திலே, சகல சித்தியையும் தரதக்க க்ஷேத்திரம் ஒன்றிருக்கிறது. அதற்கு வில்வாரணியக்ஷேத்திரம் என்றுபெயர். பெரியோர்கள் அதை வானரபுரம் என்று சொல்லுவார்கள். அங்கே சிவபெருமான் சோமநாதர் என்னும் பெயருடன் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய சந்நிதிக்கெதிரில் வைகை நதியும் சந்திரபுஷ்கரணி என்னும் தீர்த்தமும் இருக்கின்றன. நீங்களிருவரும் அவ்விடம் சென்றால் உங்களுடைய நோய் நிவாரணமாகும்' என்றார். பின்பு சுந்தரியும் அவள் நாயகனும் சிவகங்கையில ஸ்நானஞ்செய்து, சிற்சபா நடேசமூர்த்தியையும் சிவகாமியம்மையையும் தரிசித்து வணங்கி, விடைபெற்றுச்சென்று, வில்வவன க்ஷேத்திரத்தைஅடைந்து அங்குள்ள வைகை நதியிலும் சந்திரபுஷ்கரணியிலும் ஸ்நானஞ்செய்தார்கள். உடனே அவர்களுடைய நோய் நிவாரணமாகி அழகுள்ள தேகத்தோடும் விளங்கினார்கள். பின்பு ஆலயத்துக்குச் சென்று பக்தாநுக்கிரக தற்பரராயுள்ள சோமநாதரையும் கிருபாநிதியாகிய ஆநந்தவல்லியையும் தரிசித்து வணங்கி, ஸ்தோத்திரஞ்செய்து அந்தப்பதியி

லேயே அநேகநாள் வசித்துக்கொண்டிருந்து முத்தியடைந் தார்கள்.

இவ்வாறு ஸ்தலம், மூர்த்தி, தீர்த்தம் இவற்றின் வைப வங்களை வாயுபகவான் சொல்லிமுடித்தவுடன், பிருகு முனி வர், சொர்ண புஷ்பங்களைக்கொண்டு அவனை அர்ச்சித்து நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தையடைந்து, வைகை நதியிலும் சந்திரபுஷ்கரணியிலும் ஸ்நானஞ்செய்து ஆலயத் துக்குச்சென்று, சோமநாதனையும் ஆநந்தவல்லியையும் பூஜித்து, அந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படிப்பட்ட க்ஷேத்திரத்தின் மகிமையைச் சொல்ல வல்லவர் யாவர்? சிவபெருமான்தான் சொல்லியருளல் வேண்டும். இதற்குச் சமானமான க்ஷேத்திரம் வேறொன் றும் இல்லை. இந்தச் சரித்திரத்தைச் சொன்னதனால் நான் கிருதார்த்தனானேன்; கேட்டதனால் நைமிசாரணியவாசிக ளாகிய நீங்கள் கிருதார்த்தரானீர்கள் என்று சூதமுனிவர் சொல்லியருளினார்.

ஸ்ரீ ஆநந்தவல்லியம்பா சமேத
சோமநாதேஸ்வரஸ்வாமி சகாயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

அநுபந்தம்.

ஶ்லோகா:

உ-வது அத்யாயத்தில் வந்த ஸ்தோத்ரம்.

கல்யாணயா ஸேவநீயஜடாதராய | காலாந்தகாய கலிகல்மஷநாஶநாய | கந்தர்பகோடிஸத்ருஶஸௌந்தர்யஸுந்தராய | தஸ்மை ஹ்ருந்நிவேஶித வ்ருஷநாயகஶங்கராய | (க)

ஸம்ஸாரநாஶநகரணாய புராந்தகாய ஸ்தாநஸம்பத்விஶ்வநாதாய | ஸங்கோசஹாஸநயநாய ஸ்திதவாஸதே | தஸ்மை ஹ்ருந்நிவேஶித வ்ருஷநாயகஶங்கராய || (உ)

மந்த்ராய ராயமந்த்ரபாலநவஸ்த்ராய | ஶ்ரீவத்ஸபூஷணலோக ஸந்தோஷாய மந்த்ரார்ணவாய | கேஶாணீராஜாயஶிநநாய ஸர்வாங்கவந்த்ய | தஸ்மை ஹ்ருந்நிவேஶித வ்ருஷநாயகஶங்கராய | (ங)

வ்யாதாரகாய ஸம்ஸாரபாலநஸமர்த்தவாணே | ஶைலேஶ்வராலிஸேவ்யபவநாயகாய | வஜ்ராமயைஶ்வர்யஶோபநவாஸராய | தஸ்மை ஹ்ருந்நிவேஶித வ்ருஷநாயகஶங்கராய || (ச)

ஸர்வாய தக்ஷத்வஸ்ஸிவிநாஶநாய । ஶ்ரீநாஶ்யபூ-
வர்ஜஜஸம்ராஸமஸக்ஷணாய । தீநார்தபக்தவஸிஷ்டஹிஸ-
ஜாஞராய । தஸ்மை ஸ்ரீமதே வேதநாயகஶங்கராய । (௫)

கௌரீஸ்வாமிநே அநவித்ரபக்தாம்போஜாய । ஸம்ஸார-
ஜ்ஞஸம்ஸவவித்ரஸ்வஸேவ்யகாய । ஶ்ரீஶம்புஷ்கந்தநித்ய
ஸகத்ரஸமாய । தஸ்மை ஸ்ரீமதே வேதநாயகஶங்கராய । ()

ஸம்ஸாரஸாகரஸம்தரணைகபோதாய । வீராதிதேவத-
ரவேதவதநாஞகாய । உமாயஸக்ரவஸ்வதேவஸஸேவிதாய கா-
ய । தஸ்மை ஸ்ரீமதே வேதநாயகஶங்கராய । (௭)

ஸமஸ்தாயகர்த்ருவஸநாயதேஜோமயாய । மம்யவர்யக்ஷ-
ஸம்ஸாரகிந்நரவந்திதாய । ஶங்கராய தேவ தநீஜஸித்தகேஶ ।
தஸ்மை ஸ்ரீமதே வேதநாயகஶங்கராய ॥ (௮)

3-வது அத்யாயத்தில் ஶ்ரீகணேஶஸ்துதி:.

தேவதேவ ஸரோதேவ தேவதேநாயதயாகர ।
வரதேஶகாஸர வாஹிநீந்த்ரஜா ॥ (௧)

அஷ்டதேஶதயாஸ்த்ரதே ஸர்வதேவவிநாஶந ।
காலகண்டவிஷத வாஹிநீந்த்ரஜா ॥ (௨)

விதாஸம்பூர்ணதேவ விஷ்ணுபூஜித ஸந்தேவதேக்ஷித ।
ஸாநந்தகோபிஸஸமாத வாஹிநீந்த்ரஜா ॥ (௩)

[illegible]
[illegible] (௪)
[illegible]
[illegible] (௫)
[illegible]
[illegible] (௬)
[illegible]
[illegible] (௭)

[illegible] (௮)

4-வது அத்யாயத்தில் [illegible]

[illegible]

5-வது அத்யாயத்தில் [illegible]

[illegible]